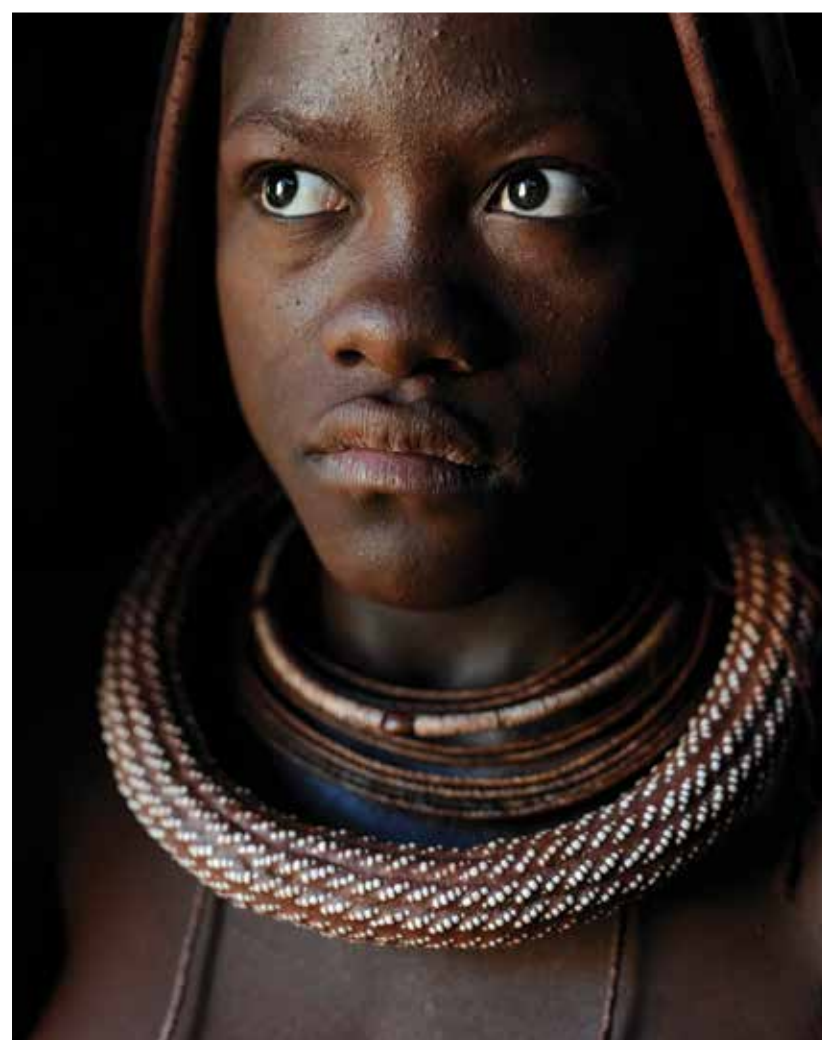

Once in a lifetime

Helemaal alleen in de Afrikaanse wildernis. Tussen de wilde dieren, heel ver weg van andere mensen. De meesten van ons dromen er wel eens over, maar fotograaf Thijs Heslenfeld dóet het. En wie durft, kan met hem mee, de Namibische woestijn in. Dagboekfragmenten en onwaarschijnlijk mooie beelden uit een wereld die slechts weinigen van ons ooit te zien krijgen.

'The sad truth is that most people spend their lives saving money for adventures they will never experience. They focus on money instead of life' – Bill Perkins

'Als ik langer dan een paar maanden thuis ben, komt het verlangen weer op. Het verlangen naar de rust en de leegte, de pure natuur, de ongelooflijke vergezichten, de ongekende stilte, de eenvoud van het leven daar: in alles terug tot de essentie van slapen, eten en poepen. Water en vuur als heilige bron, je helemaal overgeven aan wat er is in plaats van je zorgen te maken over wat er allemaal zou kunnen.

Ik verlang zelfs naar de momenten dat ik angst voel. Bijvoorbeeld als 's avonds een schorpioen bij het kampvuur verschijnt. Als ik kakelverse sporen van een neushoorn met kleintje zie en wéét dat ze in de buurt zijn. Of als een leeuw door de gitzwarte nacht brult. Mijn nekharen meteen recht overeind; dat went nooit en zo is het ook bedoeld.

En ik verlang ook naar de verrassende luxe die we toch ook voor onszelf organiseren. Een ijskoude gin-tonic na een lange, hete dag bijvoorbeeld. Gevolgd door een malse tournedos, saignant gebakken op een platte steen boven het vuur. Dat onwaarschijnlijk fijne bedje op de auto waar al mijn gasten de slaap van een onschuldig kind herbeleven (zelf ben ik altijd waakzaam en verdwijn ik nooit helemaal in een diepe, droomloze slaap).

Koffie van het houtvuur. Lange nachten onder een sterrenhemel zoals je hem alleen op de oceaan of in de woestijn kunt ervaren. Na de altijd spannende eerste dagen de rust als ik weer één begin te worden met de natuur en met alle ervaring die ik heb met deze manier van reizen. Het bijzondere besef dat het altijd goed komt, ook als dat even onmogelijk lijkt.

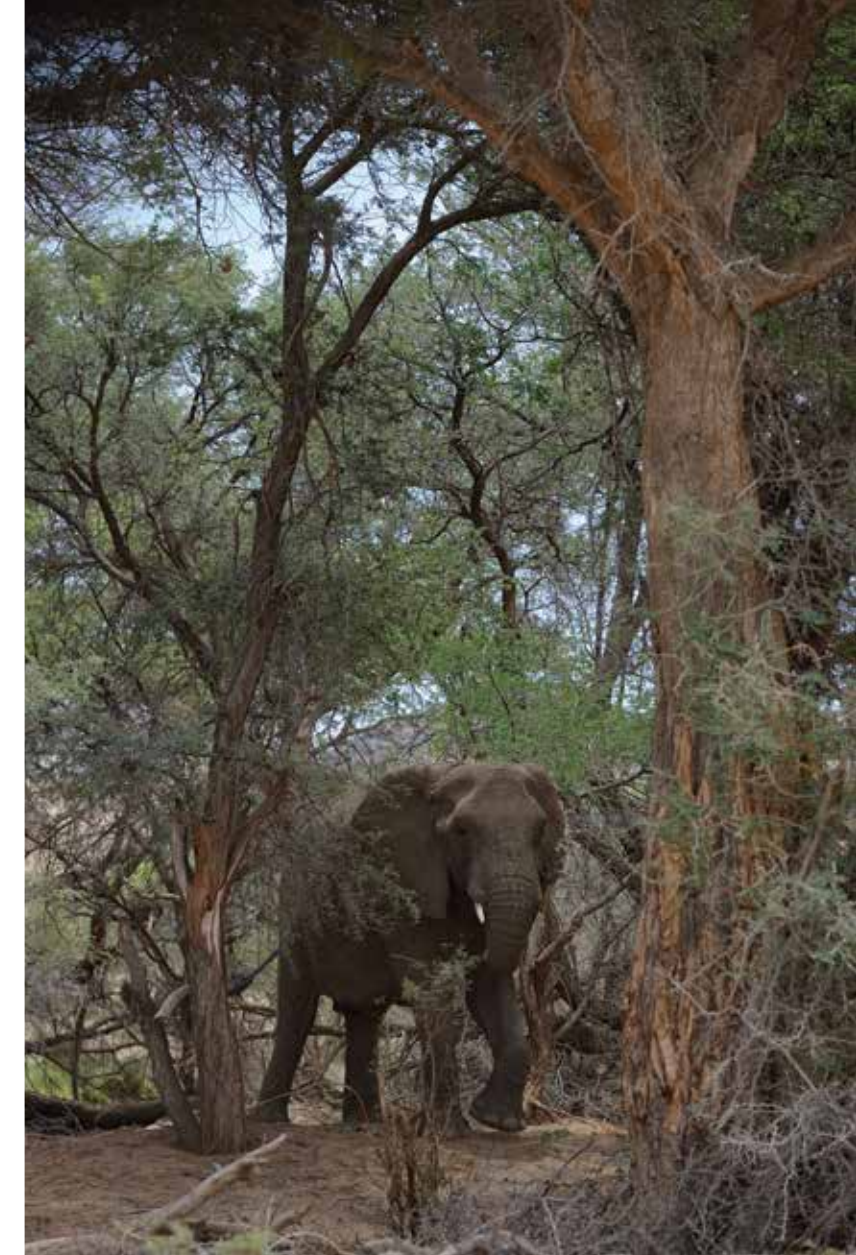
Ik verlang naar de mensen die we daar ontmoeten, en naar de mensen die met mij meereizen. Iedereen met zijn of haar eigen verhaal. Ik krijg gasten mee die er heel bewust voor kiezen de grenzen van hun comfortzone op te zoeken – en er overheen te gaan. Ik krijg ook mensen mee die de grenzen van hun eigen comfortzone helemaal niet kennen – en ze ook niet opzoeken, althans niet bewust.

En zo maakt iedereen hier zijn eigen reis – van binnen en van buiten. Maar iedereen ervaart hier een diepe, intense vrijheid. Vandaag stuitte ik op deze passage in het artikel dat Inez van Oord in *Happinez* schreef over onze reis: *'De angst om mezelf in te leveren lost op als ik echt ervaar dat deze vorm van vrijheid je niet kan worden afgenomen.'* »

'Wat een ongelooflijke hoeveelheid waarnemingen in tien dagen. Een gehoornde pofadder; mijn eerste! Heel veel schorpioenen door het natte seizoen dat ook veel meer insecten opleverde dan ik gewend ben. Een cheeta! Nog twee neushoorns. Een lange, zachte grom van hoogstwaarschijnlijk een luipaard tijdens het ontbijt langs de Hoarusib rivier, die stroomde (en dat is héél bijzonder). Onbekende tracks, kuddes zebra en springbok. Fantastische vergezichten en verlatenheid. Leeuwensporen. Bloemen, veel! Eindelijk een mooi bavianenschedeltje voor mijn collectie gevonden. Een fantastische nacht in de zandwoestijn bij Hartmann Valley, waar de wind een ballet uitvoerde met graszaad dat tegen een duin danste, zó iets prachtigs. Biefstuk van de steengrill, een kameleon waar ik recht overheen reed en die het – o wonder – ongeschonden kon navertellen. Giraffen, gemsbokken, vlinders en parende kevers. Bliksemwolken uit een sprookjesfilm en water op plekken waar het jarenlang kurkdroog was. We hebben kikkervisjes gezien. KIKKERVISJES – midden in de woestijn in een klein poeltje dat de stromende rivier achterliet!

En dat ook allemaal kunnen delen met iemand die net zo veel van de natuur houdt als ik en er net zo omzichtig mee omgaat. Kortom: het was weer geweldig en een trip vol verrassingen! Zondag komt mijn volgende gast.'

'The business of life is the acquisition of memories. In the end that's all there is' – Charles Carson, butler

'Het moet een uur of drie geweest zijn. We sliepen als een roos toen er een vreselijke klap klonk in die doodstille, vredige woestijnnacht. De auto zwaaide heen en weer, de ladders van onze daktenten vlogen de lucht in en onze bedjes stonden bijna rechtop. Gelukkig had ik de rits van mijn tent half open, juist om bij dit soort verrassingen snel te kunnen reageren. In het licht van de maan zag ik de dader nog net weggrennen: een volwassen zwarte neushoorn. Als een belletjetrekker ging ie er op 'n drafje vandoor, ons verbijsterd achterlatend.

Pas de volgende ochtend konden we het verhaal reconstrueren aan de hand van zijn sporen. Hij had zijn loopje onderbroken om onze auto te onderzoeken; misschien was het gewoon nieuwsgierigheid. En omdat hij nét de zwaar versterkte achterbumper van gehard LAS-staal met zijn 1.000 kilo (schouderhoogte 1.60!) ramde, viel de schade mee: een paar kapotte achterlichten en een dikke buts in de bumper (op 50 centimeter van de dieseltank!). Wat een verhaal.'

'Ik weet niet of ik ooit zo bang ben geweest ... Een paar nachten terug, langs de droge bedding van de Huab. Ik wist dat er leeuwen in de buurt zaten; de verse sporen lieten zelfs zien dat ze eerder die dag een familie bavianen hadden achternagezeten. Maar ja, leeuwen in de buurt heb ik vaker meegemaakt en meestal sjokken ze in een rechte lijn langs het kamp, zonder enige belangstelling, en soms lopen ze er juist in een wijde boog omheen. Dat weet ik omdat ik 's ochtends de sporen vind. Maar dit keer ging het anders.

Om drie uur werd ik wakker omdat ik een leeuw hoorde. Zo'n diepe, zachte grom bij het uitademen, dat doen ze vaker als ze lopen. Nog best ver dacht ik, tachtig meter, vijftig? Die lopen vast beneden in de bedding voorbij. En toen opeens knerpende steentjes, het geluid van een groot dier dat z'n best doet zo stil mogelijk te zijn ... Fuck! En toen hóórde ik er een ademen. Mijn tentje stond open, muskietengaas wel half dichtgeritst. Zo slaap ik het liefst, want als er 's nachts iets interessants gebeurt en je moet met die lawaairitsen gaan kloten, dat is ook niks. Maar goed, daar waren ze dus. Half opgericht, al m'n spieren gespannen, keek ik naar buiten. En in het licht van de volle maan kwam een volwassen leeuwin recht op me af lopen. Tien meter, zeven, vijf.

De theorie is dat leeuwen deze tentjes en auto's altijd met rust laten omdat ze deze als een soort vast object beschouwen, zeg maar een steen. Maar hoe graag ik dat ook wilde geloven, het lukte even niet. Verre van. Want wat een geweldige oerkracht stralen leeuwen toch uit, zo ontzagwekkend. Hartslag 200 – volgens mij konden ze dát alleen al horen, nog los van alle geuren die mijn lijf ongetwijfeld uitspuwde. Jezus, wat was ik bang.

Met mijn botte kapmes (had ik niet toevallig mee naar boven genomen) in de ene hand, en een zaklantaarn in de andere zat ik daar. Links hoorde ik de andere leeuwen lopen. Toen ze echt te dichtbij kwam deed ik wat ik me al jaren eerder voornam mocht deze situatie zich ooit voordoen: ik drukte op de alarmknop die op de contactsleutel van de auto zit. Dus een paar seconden toeters en bellen. Oorverdovend in de stille nacht. Maar tot mijn verbijstering keek ze niet op of om! Ze nam rustig een paar meter afstand en ik hoorde dat ze gingen liggen ... Nog een kwartier met elke vezel in m'n lijf gespannen ... Zijn ze weg? Nee, weer die knerpende steentjes. Na een half uur (het zijn drie woorden, maar dit voelde als een half leven) hoorde ik er een verder weg grommen. Ik heb nog een half uur rechtop gezeten, ben toen opgekruld, met m'n hoofd niet te dichtbij de tentopening weer in slaap gevallen. Wat was ik blij met de zonsopkomst!

Later zag ik dat ze eerder die nacht een kill hadden gemaakt, twee kilometer verderop: daar hadden ze met een dood beest gesleept. Dus hongerig waren ze al niet meer toen ik ze zag. Anyway het was vreselijk eng, spannend en toch ook weer prachtig ... Die dag keek ik weer heel anders naar het leven – want zo gaat dat toch als je de dood weer eens heel nabij hebt gevoeld..."

'Ik had ooit een gast in Namibië die na een paar dagen zei: 'Hoe kan het toch dat jij bij elke springbok weer enthousiast bent? We hebben er al honderd gezien!' Die vraag zette mij aan het denken. Want het klópt: ik vind elke springbok, giraf, vlinder, zebra, kameleon, strontkever, slang, olifant, schorpioen, nachtzwaluw, hyena, struisvogel en al hun vriendjes en vriendinnetjes mooi. Steeds weer. Altijd. En dat is ongebruikelijk. De meeste mensen springen op bij de eerste, maken bij de derde nog wel een foto en vanaf de vijfde haken ze af en gaan ze op zoek naar wat nieuws. De waarde van een

waarneming is omgekeerd evenredig aan de frequentie, lijkt het. Gierende inflatie zie ik niet alleen thuis, maar ook op reis. Dat werkt bij mij dus anders. De volgende vraag is hoe dat komt. Misschien is het antwoord: omdat ik altijd weer wat nieuws leer. Bij elke ontmoeting met mier, muis, olifant, leeuw en giraf zie ik wel weer iets in gedrag of locatie of groepsgrootte of conditie van de dieren of wat dan ook dat mij opvalt. Zo zijn mijn reizen in Afrika (maar ook mijn hele leven) een legpuzzel met een miljoen stukjes. Misschien wel tien miljoen. Het is een puzzel die nooit af zal komen, maar waar ik wel steeds nieuwe

stukjes op hun plaats kan leggen. En daar geniet ik van. Dat geldt trouwens ook voor onze ontmoetingen met de Himba. De schoonheid van deze mensen, de ongelooflijk pure manier waarop ze hun leven nog bijna net zo leven als honderd jaar geleden. De vanzelfsprekendheid waarmee we ontvangen worden. We kunnen elkaar niet of nauwelijks verstaan, maar er is altijd contact, en warmte. En humor. Terwijl er weinig mensen op de wereld te vinden zijn wier leven méér verschilt met het onze. De Himba kijken totaal anders naar de wereld dan wij. Ze zien een heleboel dingen die wij niet zien.

Vrijwel elke trip komen we Himba tegen, maar omdat ze semi-nomadisch leven zijn de plekken waar we ze ontmoeten niet altijd voorspelbaar. Ik merk ook dat de toenemende droogte ze wegdrijft van plaatsen waar het vee voorheen goed kon grazen. Zelden slaan we ons kamp op bij een nederzetting; ik gun ze graag hun eigen rust en ik vind het zelf vaak best belastend om de hele avond bezoek bij het kampvuur te hebben - want dat hoort er dan natuurlijk wel bij.'

'Na een enerverende dag waren we op alles voorbereid. Dachten we. Totdat we enkele dagen later als eersten na het natte seizoen probeerden de bedding van de Hoanib rivier te volgen. Na een kilometer of acht liepen we vast; te nat en te modderig. Water is niet echt een probleem met deze auto, maar modder is vreselijk: na een paar meter is het dikke profiel van je banden dichtgekit en is het of je op slicks over een ijsbaan rijdt.

Dus terug en over een drassig oversteekje dat we eerder al met samengeknepen billen namen. Twee minuten later kregen we een uitzicht over de bedding stroomopwaarts. En daar glinsterde een brede rivier in plaats van een zanderige bedding! Ofwel; hij ging stromen.

Als de wiedeweerga terug naar de oversteek die we net nog namen om live te genieten van een fenomeen dat ik altijd hoopte mee te maken: een droge rivier hier die begint te stromen. Zó bijzonder maar ook: wat een ontsnapping. Als we tien minuten later waren omgekeerd zouden we dagen opgesloten zijn geweest. Onvoorspelbaar fenomeen ook: dit water kan twee of drie dagen onderweg geweest zijn.' 🐾

QuickFACTS

OP REIS MET THIJS - INTO THE WILD

Ook in 2024 gaat fotograaf en ontdekkingsreiziger z.o. Thijs Heslenfeld naar Namibië. En zoals elk jaar kun je tien dagen met hem mee: één of (maximaal) twee gasten per keer. Het heet niet voor niets een privéexpeditie.

Het concept van deze reizen is even eenvoudig als aantrekkelijk. Je wordt ingevlogen op een klein vliegveldje waar Thijs je opwacht, jullie drinken een kop koffie en dan trekken jullie meteen de bush in met de goed uitgeruste 4WD bushcamper met twee tenten op het dak.

Geen WIFI of 5G, geen warme douches, geen plannen behalve een vaag idee in welke richting de reis gaat. Je weet vooraf niet waar je slaapt of wat je tijdens de reis kunt verwachten, want dat weet Thijs ook niet! Dat is ontdekken zoals het bedoeld is.

Thijs: 'Dit is geen fotocursus en ook geen safari. Het belangrijkste is dat je de ruimte en de stilte ervaart, de sterrenhemel, de ontmoetingen met wilde dieren en lokale stammen. Het lijkt primitief, maar dat valt reuze mee. Er ging ook een topfitte vrouw van 80 mee op reis, twee keer zelfs. En we hebben gewoon ijskoude gin-tonic en sauvignon blanc aan boord. Het mooiste om mee naar huis te nemen is niet een bijzondere foto, maar het besef dat je je thuis kunt voelen in de wildernis, en veilig. Als je je echt

openstelt, verdwijnt de angst vanzelf. Dat is wat ik keer op keer heb ervaren tijdens mijn reizen over de hele wereld en dat is wat ik met anderen wil delen.'

DATA & PRIJZEN

Thijs Heslenfeld is elk voorjaar in Afrika op expeditie, meestal van begin maart tot eind mei. Elke individuele expeditie duurt 10 dagen, afgezien van je reistijd in en uit het land.

Een reis met Thijs is helemaal verzorgd vanaf het moment dat je in Namibië landt: transfers, eventuele hotelovernachtingen, eten & drinken: alles (behalve vliegtickets) is geregeld en inbegrepen.

Prijzen voor 2024: individueel vanaf € 6950,- (of € 5400,- p.p. als je samen reist).

Meer weten of meteen boeken, ga dan naar www.thijsheslenfeld.com of neem direct contact op met Thijs op 06-51198485.

De stoere auto waarmee je op expeditie gaat, komt van Asco Car Hire in Namibië: www.ascocarhire.com

Het bedrijf heeft Nederlandse eigenaren die precies begrijpen wat hun klanten nodig hebben – en als er een probleem is staan ze altijd voor je klaar.